

PKK/ KCK Tutsaklarının AG ve ÖO Eylemi Üzerine Bir Tartışma
2012-11-22 09:37:00

10 Kasım'da Demir Küçükaydın'ın "HDK Kongresi ve Ölüm Oruçları" başlıklı bir yazısı yayınlandı. Cezaevlerinde sürdürülmekte olan Açlık Grevi ve Ölüm Orucu eylemini -anlaşılabilir nedenlerle- utangaç ve dolambaçlı bir dille eleştirmeyi yeğleyen, ancak bu eylemin sorumluluğunu haksız bir tarzda Halkların Demokratik Kongresi'nin ve Türkiye devrimci hareketinin sırtına yıkan yazar yazısında, bir dizi hatalı saptama yapıyor.

Demir bu konuyu ele alırken PKK/ KCK tutsaklarının AG ve ÖO eylemiyle yapmayı göze aldıkları özveriyi, Sovyetler Birliği halklarının Nazi faşizmine karşı verdiği savaşında yapmak zorunda kaldığı devasa özverilerle karşılaştırıyor. Böylesi bir benzetme pek doğru değil çünkü birincisi PKK'nın kendi iradesiyle tercih ettiği bir eylem iken, ikincisi Nazi Almanyası'nın ve onu Sovyet Rusya'ya saldırtmak için yoğun çaba harcayan Britanya ve Fransa emperyalistlerinin dayattığı bir savaş. Tabii Demir bununla da yetinmiyor ve 20 milyon Sovyet yurttaşının yaşamını yitirdiği bu savaşın sorumluluğunu Stalin'in omuzlarına yıkıyor o, "bir bürokratik karşı devrimin yaşanma"ması, yani, Rusya Komünist Partisi'nin Trotski ve hempalarının çizgisini izlemesi halinde "işlerin" çok daha kolay yürüyeceğini ve Nazi Almanyası'nın saldırısında 20 milyon Sovyet yurttaşının ölmeyeceğini ileri sürüyor. Oysaki, Trotski'nin çizgisinin uygulanması halinde devrimden sonra Parti ve Sovyet Rusya halkları, sosyalizmin inşasını gerçekleştirebilmek bir yana, böyle bir inşa eylemine girişmeyeceklerdi bile. Çünkü Trotskistlere (ve Zinovyevistlere) göre, "tek ülkede sosyalizm inşa" edilemezdi. Onlara göre, "ekonomik ve tekniksel bakımdan en fazla gelişmiş ülkelerin 'devlet yardımı' olmaksızın Rusya gibi pek geri bir ülkede tam sosyalist bir toplum kurmak olanaksızdı." Dolayısıyla, onlara göre Almanya gibi gelişmiş kapitalist ülkelerde bir proleter devriminin gerçekleşmemesi ve Bolşeviklere 'devlet yardımı' yapmamaları halinde Rusya'daki Sovyet iktidarı çökmeye mahkumdu.

Aslında Demir'in, yazının bu bölümünde söyledikleri apayrı ve geniş kapsamlı bir eleştirel yazının konusu olmayı hak ediyor. (Bunu, uygun bir zamanda yapmaya çalışacağım.) Ancak onun şu gerçekleri dikkate almadığının altını çizmem de gerekiyor: Emperyalistler, Ekim devriminin zaferinin hemen ardından Sovyet iktidarına karşı bir saldırıya giriştiler. 1918-22 yıllarını kapsayan ve Beyaz Muhafızların yanı sıra emperyalist devletlerin doğrudan

kendi askeri kuvvetleriyle karıştıkları İç Savaş'ta tam 7 milyon insan yaşamını yitirdi. 1920'li ve 1930'lu yıllarda, başını Britanya ve özellikle Fransa'nın çektiği emperyalist devletler Sovyetler Birliği'ni bir kuşatma altına aldılar ve devrilen eski egemen sınıfların kalıntılarının, karşı-devrimci çetelerin ve burjuva tekniksel aydınların giriştiği pek çok yıkıcı etkinliğe (ekonomik sabotajlar, suikastlar ve terör eylemleri ve ayaklanma girişimleri) açıkça destek verdiler. Parti içindeki bazı grupların da desteklediği bu yıkıcı etkinlikler, 1930'ların başlarında tarımın kollektivizasyonunun gündeme gelmesiyle daha da büyüdü ve özellikle kulakların aktif direnişine bağlı olarak daha kapsamlı bir hal aldı. İnsanlık tarihinde ilk kez yaşanan böylesine büyük bir dönüşümün, mülksüzleştirilen kulakların karşı koyması olmaksızın gerçekleştirilemeyeceği tahmin edilebilir. Bu gerçekliği görmezden gelen Demir, "üretici güçlerin korkunç bir tahribatına yol açan 1929 Kolektifleştirmesi gibi hatalar"dan söz ederken ne büyük bir gaf yaptığının bile farkında değil. Tarihte ilk kez girişilmiş olması nedeniyle, kaçınılmaz olarak birtakım hataların da işlendiği tarımın kollektivizasyonu süreci başarıyla tamamlanamamış olsaydı ne olurdu? O zaman, ne Rusya'nın tarih boyunca yaşamış olduğu periyodik kıtlıklar sona erdirilebilir, ne kentlerin ve ordunun insangücü, besin ve hammadde kaynakları karşılanabilir, ne sosyalist sınaileşme gerçekleştirilebilir ve ne de dünyanın en ileri tekniğiyle donatılmış Nazi sürüleri püskürtülebilirdi. (1) Bunun tersini düşünmek katıksız bir cehaletten başka bir şey değildir. Tarımın kollektivizasyonunun gerçekleştirilemediği koşullarda, nüfusun çoğunluğunun yaşadığı kırsal alanların, ilkel küçük işletmelerin ağır bastığı bir geri kapitalizm koşulları altında kalmaya devam edeceği, bu koşullarda tarımda modern tekniklerin kullanımının çok daha güç ve belki de olanaksız olacağı ve daha da önemlisi köylülüğün kapitalizmin restorasyonu için maddi bir temel oluşturmaya devam edeceği bellidir. Dahası, tarımın kollektivizasyonunun gerçekleştirilemediği, sosyalizmin inşasının tamamlanamadığı ve buna bağlı olarak ve en ileri kapitalist ülkelerle yarışabilecek düzeyde bir teknolojik atılım yapılamadığı koşullarda Sovyetler Birliği'nin savunma kapasitesi çok daha zayıf kalmış olacaktı. Böylesi bir durumda ise Nazi Almanyası'nın ya da bir başka emperyalist devletin/ emperyalist devletler koalisyonunun saldırısı sonucunda Sovyetler Birliği çok daha fazla insan yitirir, emperyalist işgal altına girerek sömürgeleşir, Avrupa'da ve dünyada tekelci burjuvazinin körüklediği siyasal gericilik ve faşizmin önünün kesilmesi ve/ ya da yenilgiye uğratılması olanaksızlaşırdı. Sovyetler Birliği özellikle 1929'da patlak veren ekonomik krizden sonra siyasal gericilik, faşizm ve emperyalist savaş tehlikesinin büyüdüğü ortamda tutarlı ve

inatçı bir barış ve kollektif güvenlik politikası yürüttü. Ama, faşizmi dünya kapitalizminin koçbaşı olarak kullanma stratejisi izleyen Britanya, Fransa ve ABD, tam da kendilerinden beklendiği gibi bu politikayı sistemli bir biçimde sabote ettiler. Sovyetler Birliği ve Komintern Çin'de olsun, İspanya'da olsun, başka yerlerde olsun devrimci, anti-faşist ve anti-emperyalist hareketleri destekledi. Bu süreçlerde elbette bazı hatalar, hem de önemli hatalar da işlendi ama Demir'in unuttuğu ya da görmezden geldiği bir başka önemli husus var: Lenin'in sağlığı döneminde de, daha sonraki yıllarda da Rusya Komünist Partisi (daha sonraları SBKP) içinde ve onun yönetim kademelerinde Marksist-Leninist öğelerle açık revizyonist (Trotskist, Zinovyevist, Buharinist vb.) öğeler ve gizli revizyonist öğeler arasında kesintisiz bir savaşım süregeldi ve bu savaşım ister istemez Komintern'in çizgisine, onun öğüt ve yönergelerine de yansıdı. Bill Bland 1977'de verdiği bir konferansta bu konuda şunları söylüyordu:

"Stalin'in müdahalesi ilk kez Komünist Enternasyonal'in 1924'te toplanan 5. Kongresi'nde oldu bir önceki Kongrenin sosyalizme parlamenter yoldan geçiş yanılısamasını besleyen- revizyonist çizgisinin reddi ve kapitalist devletin devrimci yoldan yıkılması için işçilerin seferber edilmesi doğrultusunda çalışma biçimindeki doğru Marksist-Leninist çizginin kabulü, esas olarak Stalin'in inisiyatifiyle gerçekleştirildi.

"Bunu izleyen dört yıllık sürede Stalin'in Komintern'in çalışmalarında öndegelen bir rol oynadığı kuşkusuzdur O'nun bu döneme ilişkin 'Yapıtları' Komintern'in gündemine ilişkin çok sayıda konuşma içermektedir. Fakat, Komintern'in 1928'de toplanan 6. Kongresi, bir dizi önemli sorunda Stalin'in şiddetle karşı çıktığı bir çizgi benimsedi daha sonraki birkaç yıl boyunca Komünist Enternasyonal, uluslararası harekete -özellikle Komünist Enternasyonal'in Almanya Komünist Partisi'ne dayattığı çizginin, büyümekte olan faşizm tehlikesine karşı birleşik bir cephe inşa etme kilit görevini edimsel olarak baltaladığı Almanya başta gelmek üzere- giderek daha fazla zarar veren ve zaman içinde daha da derinleşen 'solcu' bir rotaya girdi. Fakat, 1928'den sonra artık, Stalin'in Komintern gündemine ilişkin konuşmalarına rastlanmaz Stalin, Komintern'in yönetici organı olan Siyasal Sekretaryaya seçilmemişti. Komünist Enternasyonal'in denetimi, başını Dmitri Manuilski ile Georgi Dimitrov'un çektiği bir gizli revizyonistler grubunun eline geçmişti.

"Bir başka deyişle, Komintern, Stalin'in bu örgütteki edimsel etkisinin ortadan kaldırılmasından sonra Komünist Partilerine 1929-34 döneminin 'solcu' taktiklerini yani, Komünistlerin, ayrı ve küçük 'kızıl' sendikalar kurmak üzere kitlesele sendikalardan ayrılması gerektiği, burjuva demokrasisi ile faşizm

arasında esasa ilişkin hiçbir fark olmadığı, Almanya'da işçi sınıfının baş düşmanının faşizm değil de sosyal-demokrasi olduğu türünden -Almanya'da faşizmin zaferinde önemli bir rol oynayan- taktikleri dayattı."

Demir'in bu konularda ileri sürdüğü ve olgularla çelişen görüşleri Soğuk Savaş anti-komünizminin, Trotskizmin ve Hruşçovizmin tezlerinin bir çorbası olan ve burjuva akademiasının, yayın organlarının ve politikacılarının her gün ve her saat yinelediği bayat görüşlerden çok farklı değildir. Bu görüşlerin en önemli ortak noktalarından birisi de, 1924-1953 yılında olup biten -olumsuz- her şeyin, "kızıl diktatör" Stalin'in hanesine yazılmasıdır. Bu yaklaşımın yanlışlığı çoktandır tümüyle çürütülmüş, özellikle de Stalin'in asla tek ve itiraz kaldırmayan bir lider konumunda olmadığı, Parti yönetiminde bir çok kez azınlıkta kaldığı vb. daha 1970'li ve 1980'li yıllarda çeşitli Marksist-Leninist araştırmacıların çalışmaları sonucu ortaya konmuştu. (Bu konuda Bill Bland'ın, derleme ve çevirisini yaptığım yazılardan oluşan Stalin: Söylence ve Gerçek" adlı kitaba bakılabilir.) Bu girişten sonra açlık grevi ve ölüm orucu konusuna dönebiliriz.

* * * * *

Demir yazısının girişinde, 'Stratejik yanlışlar taktik manevralarla ve başarılarla düzeltilemez' diye bir söz vardır. Halkımız askeri kavramlar bağlamında değil ama günlük hayatın deneyleri bağlamında aynı sorunu 'Akılsız başın cezasını eller ve ayaklar çeker' şeklinde ifade eder dedikten sonra sözlerini şöyle sürdürüyor:

Bu benzetmede 'Stratejik yanlışlar' ya da 'Akılsız Baş: Halkların Demokratik Kongresi'dir.

'Taktik manevralar ve başarılar' ya da 'eller ve ayaklar': Ölüm Oruçları'dır. Peki, bir an için AG ve ÖO eyleminin hatalı olduğunu varsayalım. Burada sözü edilen "hata"nın sorumluluğunun HDK'nin ve HDK üzerinden ahı gitmiş vahı kalmış Türkiye devrimci hareketinin sırtına yıkılması açık bir haksızlık değil mi? Cezaevlerindeki yüzlerce ve binlerce AG ve ÖO eylemcisinin PKK'nın/ KCK'nın kararı olmaksızın ve HDK'nın direktifiyle böyle bir eyleme girişebilecekleri ileri sürülebilir mi? Herhalde herkes, HDK içinde belirleyici ve yönlendirici konumda olan ve HDK'nin stratejisini belirleyen gücün Kürt ulusal hareketi olduğunu da bilmektedir. HDK içinde yer alan Türkiyeli devrimci gruplar şu ya da bu hataları yüzünden, daha da önemlisi kendi ayakları üzerinde duramama anlamında bağımsız bir devrimci güç olamadıkları için ve ulusal harekete yaslanarak politika yapma pratikleri bakımından vb. elbette eleştirilebilirler ve eleştirilmedirler ama hiç kimse onların bu hareketin "akılsız başı" olduğunu ileri süremez.

Demir'e göre,

"Kürt hareketi içinde Öcalan yıllardır Türkleri de kapsayacak bir demokratik hareket yaratmak için proje üstüne proje üretir.

"Bu projeler bir yandan Kürt Burjuvazisi tarafından diğer yandan Türk sosyalist örgütleri tarafından peş peşe sabote edilir edilemezse içi boşaltılır." Bence Demir burada da aynı hatayı yinelemekte ve Türkiye devrimci hareketine, sahip olmadığı bir gücü ve kapasiteyi yüklemekte ya da vermektedir. Demir, Türkiye devrimci hareketinin ne denli zayıf bir konumda olduğunu, eski halinin sadece silik bir gölgesi olduğunu bilmiyor mu? Bu hareket, istese de, A. Öcalan'ın oluşturduğu ileri sürülen projeleri sabote edemez.

Demir sözlerini şöyle sürdürüyor:

"Kürt burjuvazisi, Kürt hareketi içinde, sanıldığından çok güçlüdür ve özellikle legal alandaki örgütlerde hareket içindeki gerçek gücüne göre çok daha güçlü ve etkili temsil edilir...

"Buna karşılık Kürt Burjuvazisi, esas müttefiklerini liberallerde görür.

Öcalan'ın önerileri, Çatı Partisi, Blok, HDK vs., onlar için dostlar alışverişte görsün türünden işlerdir ve bunları sürekli olarak her düzeyde olmamışa çevirirler içini boşaltırlar.

"Bunu görmek için, IMC TV'nin ya da Özgür Gündem veya Özgür Politika'nın programlarına ve sayfalarına bakmak yeter. Bir yığın liberal hatta ulusalcı oralarda baş köşeleri doldururken doğru dürüst bir demokrat yok denecek kadar azdır. Oralarda sadece Türk demokratların değil Kürtlerin içindeki demokratların da sesi soluğu çıkmaz." Bugün Kürt burjuvazisi öncelikle KADEP, HAK-PAR gibi partiler tarafından temsil edilmekte ve hatta bir ölçüde AKP içinde yer almaktadır. Barış ve Demokrasi Partisi ve onun öncelleri, esas itibarıyla Kürt küçük-burjuva demokrasisini temsil ederler. İktidara gelmeleri halinde BDP türü partilerin de Kürt burjuvazisi ve toprak ağalarının çıkarlarını savunacakları, PKK'nın izinden giderek Kürt burjuvazisi ve toprak ağalarıyla Türk burjuvazisi arasında gerici bir uzlaşma peşinde koşacakları ve Kürt işçilerini ve yoksullarının sömürülmesi ve ezilmesi yolunu tutacakları doğrudur ama bu BDP'nin bugün Kürt burjuvazisinin partisi olduğu saptamasını haklı çıkarmaz. Demir'in IMC TV, Özgür Gündem, Özgür Politika gibi yayın organlarında baş köşeleri liberallerin ve ulusalcıların doldurduğu, bu yayın organlarında Kürt ve Türk demokratların sesinin soluğunun çıkmadığı yolundaki değerlendirmesinin ise belli bir doğruluk payı taşımakla birlikte önemli bir abartı payı taşıdığını söyleyebiliriz. Ama asıl önemlisi şu: Demir, Kürt ulusal hareketinin bu türden (ve diğer) hatalarının kaynağını, yani A.

Öcalan başta olmak üzere PKK yönetiminin izlemekte olduğu son derece uzlaşmacı ve pragmatist çizginin kendisini görmezden geliyor.

Demir yer yer Marks'ı, Engels'i ve hatta Kıvılcımlı'yı oldukça sert bir biçimde eleştirebiliyor, hatta bazan onların -tabii ideolojik anlamda- "gerici" bir konumda durduklarını bile ileri sürebiliyor. Ama onun, apayrı bir yere oturttuğu A. Öcalan'ı eleştirilemez bir otorite saydığı anlaşılıyor. Üstelik Demir aynı yazıda, A. Öcalan'ın önerdiği program, strateji ve taktikleri SADECE kendisinin, yani Demir Küçükaydın'ın savunduğunu -ve herhalde sadece kendisinin anladığını- ileri sürüyor:

"... Abdullah Öcalan'ın savunduğu programın Türkler arasında karşılığı olabilecek programı, stratejiyi ve taktikleri yıllardır sadece biz savunmaktayız Türkiye Sosyalistleri arasında ve o sosyalistlere karşı."

A. Öcalan'ın savunduğu stratejinin içeriğine -en son, "Kürt Ulusal Hareketi ve Geçmişle Yüzleşmenin Dayanılmaz Ağırlığı" adlı yazımda olmak üzere- bir çok yazımda değinmiş bulunuyorum. Bu bakımdan burada sadece, Öcalan'ın savunduğu "Türk egemen sınıfının önderliğinde gerici bir Türk-Kürt bağlaşması" düşüncesinin hiçbir devrimci ya da demokratik içerik taşımadığını, bunun Kürt halkının, daha doğrusu Kürt feodal ağalarının Hamidiye Alaylarında ve köy koruculuğunda anlatımını bulan kirli gelenek ve mirasını günümüzün koşullarında canlandırmak ve sürdürmek ve Kürt halkına Türk gericiliğinin uşağı ve tetikçisi rolü biçmek anlamına geldiği gerçeğini bir kez daha anımsatıyorum. (2) Demir'in bu gerçekliği inat ve ısrarla anlamazlıktan gelmesini ve 10 Kasım tarihli bu son yazısında BDP'ni Kürt burjuvazisinin temsilcisi ilan ederken bir kez daha Öcalan'ın "Kürt hareketinin Plebiyen ve demokratik kanadının" temsilcisi olduğunu ileri sürmesini ise - insafli bir anlatımla- hiç mi hiç anlamadığımı söylemem gerekir. Buna Demir'in stratejik bakış açısı "gerici bir Türk-Kürt bağlaşması" olan ve Türkiye'nin böylesi bir bağlaşmadan alacağı güçle Ortadoğu'da lider ülke olacağını söyleyen, yani Türk gericiliğinin yayılmacı ve yeni-Osmanlıcı hayallerini gerçekleştirmekten yana olan A. Öcalan için,

"... Öcalan yıllardır Türkleri de kapsayacak bir demokratik hareket yaratmak için proje üstüne proje üretir.

"Bu projeler bir yandan Kürt Burjuvazisi tarafından diğer yandan Türk sosyalist örgütleri tarafından peş peşe sabote edilir edilemezse içi boşaltılır" demesini ekleyebiliriz.

Öte yandan Demir'in, Öcalan'ı SADECE kendisinin anladığını ve savunduğunu ileri sürmesi, kıdemli bir devrimci olması gereken -göstermelik değil- gerçek alçakgönüllülükle de bağdaşmıyor. Bence kıdemli bir devrimci kendisine klasik

fiziğin en büyük ismi Isaac Newton'un şu sözlerini rehber edinmelidir:
"Ben, henüz keşfedilmemişengin gerçekler okyanusu önümde uzanırken, deniz kıyısında oynayan ve ortalamadan daha düzgün bir çakıtaşı ya da daha güzel bir kabuk bularak oyalanan bir çocuk gibiydim."

* * * * *

Demir, yaşanan AG ve ÖO eylemini yanlış görüyor. Öyle düşünebilir tabii. Bu konuya ilişkin görüşünü açıkça ve sağa sola bükmeden dile getirmesinin, eylemin sürmekte olduğu bir momentte hiç de kolay olmadığını ve olmayacağını biliyor ve onun bu sakınlı tutumunu anlayışla karşılıyorum. Ama bu, hatalı bulduğunu düşündüğü bu AG ve ÖO eyleminin sorumluluğunu bir başka öznenin, yani HDK'nin sırtına yıkma çabasını asla mazur göstermez. Yukarda da belirttiğim gibi HDK içinde belirleyici ögenin Kürt ulusal hareketi olmasının yanı sıra, cezaevindeki tutsakların PKK'nın ve KCK'nın kararı OLMAKSIZIN böyle önemli bir eyleme kesinlikle girişmeyeceğini, girişemeyeceğini bilenlerin başında herhalde Demir'in kendisi gelmektedir.

AG ve ÖO eylemindeki PKK ve KCK tutsaklarının öne sürdüğü taleplerin meşruiyetini hiçbir devrimci ya da demokrat, hatta kendisine "insan" sıfatını layık gören hiç kimsenin tartışma konusu edemeyeceği ve herkesin parça parça ölmekte olan tutsakların kahramanca direnişine saygı duyması gerektiği tartışma götürmez. Bu hususta aynı görüşte olduğumuzu sanıyorum. Yüzlerce ve hatta binlerce tutsağın aktif olarak içinde yer aldığı ve onbinlerce ve yüzbinlerce insanın çeşitli protesto ve dayanışma eylemleriyle desteklediği bu eylem nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Kürdistan, Türkiye ve Ortadoğu halklarının tarihinde layık olduğu yeri alacaktır.

Demokrasi, ulusal ve toplumsal kurtuluş gibi yüce davalar için en büyük özverileri yapmaya hazır öncüler olmaksızın hiçbir devrimin gerçekleşmeyeceği, hatta bazı durumlarda kazanılmış hakların bile savunulamayacağı biliniyor. Öte yandan, işçi sınıfı ve halkların tarihsel deneyimleri, en azından taktiksel başarılar elde etmek için en büyük özverileri yapmaya hazır insanların bulunmasının hiç de yeterli olmayabileceğini de göstermiştir. Bu bakımdan, tıpkı 1996 ÖO ve 2000-2007 ÖO eylemleri gibi şu an yaşanmakta olan AG ve ÖO eyleminin de -elbette devrimci sorumluluk tavrı ve üslubuyla- eleştirilmesinin anlayışla karşılanması gerekir. Bu, Türk gericiliğinin PKK ve KCK'lı tutsaklara karşı uyguladığı görmezden ve duymazdan gelme politikasını ve tutsakları hedef alan aşağılama ve karalama girişimlerini lanetlemek ve tutsaklarla dayanışma eylemleri içinde yer almakla

hiçbir biçimde çelişmez.

Başını AKP'nin çektiği Türk gericiliğinin bu AG ve ÖO eylemine düşmanca yaklaşması, Başbakan R. T. Erdoğan'ın ve gerici burjuva basınının eylemcilere yönelik provokatif söylemi ve hakaretleri, polisin özellikle Kürdistan'daki dayanışma eylemlerine vahşi bir biçimde saldırması, AKP hükümetinin eylemcilerin son derece meşru taleplerine karşı uzlaşmaz bir tutum takınması vb., Kürt halkıyla Türk devleti (ve bir ölçüde Türk halkı) arasındaki mesafenin açılması sürecini daha da hızlandıracaktır ve hızlandırmaktadır. Türk gericilerinin bu sonuçları öngörmedikleri söylenemez ancak AKP hükümetinin en azından KCK operasyonlarının başladığı 2009'dan bu yana - özü Kürt-Türk çatışmasını körüklemek olan- böyle bir rota izlediğini biliyoruz. Böyle yapmakla, iktidarın iplerinin askeri kligin elinde olduğu dönemin Kürt-Türk çatışmasını kışkırtma politikasına dönen AKP hükümetinin, tıpkı kendinden öncekiler gibi bindiği dalı kesmekte olduğunu söyleyebiliriz. Süregiden asker ve polis operasyonları ve KCK tutuklamaları, A. Öcalan'a uygulanan izolasyon ve onun ailesi ve avukatlarıyla görüşmesine izin verilmemesi, KCK davalarından yargılanan tutsakların Kürtçe savunma yapmalarının engellenmesi, Suriye Kürdistanı'na yönelik tehditler, Kürdistan'da İslami gericiliği canlandırma girişimleri vb., bu gerici politikanın en önemli göstergeleridir.

Ancak ben Demir'in, bu AG ve ÖO eylemini yanlış bulurken PKK/ KCK yönetiminin stratejik hesap ve değerlendirmelerini dikkate almadığı ya da yanlış değerlendirdiği kanısındayım. Kandil'dekiler, bu eylemi planlar ve/ ya da onaylarken onun, bugünkü güçler dengesi bağlamında başarı kazanıp kazanmayacağını, ne tür sonuçlar vereceğini, AKP hükümetinin ve Türk burjuva devletinin Kürt halkı ve ulusal hareketine karşı düşmanca ve uzlaşmaz tavrı nedeniyle tutsakların taleplerini kabul etmeyebileceğini hesaba katmamış olabilirler mi? Bence hayır. Kendi açısından baktığında PKK, haklı olarak görece elverişli bir Türkiye ve Ortadoğu konjonktürüyle karşı karşıya bulunduğunu düşünüyor olmalı. Bu konjonktürün en önemli ögesi, PKK'nın PYD aracılığıyla Suriye Kürdistanı'nda elde ettiği ve kendi silahlı kuvvetine de sahip edimsel olarak özerk bölgedir. Bu özerk bölge PKK için Kandil'den bile daha önemli bir mevzi sayılabilir. Ama PKK'nın avantajları bununla sınırlı değil. AKP hükümetinin "yeni" güvenlik stratejisinin iflas etmiş olması, Temmuz-Ağustos 2012'de PKK savaşçılarının Şemdinli'nin bir bölümünü ele geçirmeleri ve binlerce Türk askerinin saldırısına karşı uzun süre inat ve başarıyla savunmaları, devletin KCK operasyonlarıyla binlerce insanı

tutuklayıp zindanlara tıkmalarının beklenen sonucu vermemiş, yani Kürt ulusal hareketinin çalışmalarını durduramamış olması, AKP hükümetinin önemli ölçüde yıpranmış ve artık başaşağı gidiyor olması gibi faktörlerle birlikte ele alındığında Suriye Kürdistanı'ndaki gelişme, PKK'nın kendine güvenini arttırmış bulunuyor. Bunu, artık önlerine daha ileri hedefler koyan ve "siyasi ve askeri inisiyatif"i "ele geçir"diklerini ileri süren PKK yöneticilerinin açıklamalarından da görebiliyoruz. Örneğin, PKK'nın resmi sitesinde "9 Ekim 1998 komplosu"nun 14. yıldönümü vesilesiyle yayınlanan "Amacımız Önder Apo'nun Özgürlüğü, Sağlığı Ve Güvenliğini Gerçekleştirmektir" başlıklı yazıda şöyle deniyordu:

"Gerillanın Zagros ve Botan'da gösterdiği kahramanlık TC sömürgeciliğini şimdiden şoke etmiştir. İşgalci ordunun savaş iradesi büyük ölçüde kırılmıştır. Mücadele ülke sathında büyük bir kararlılıkla her gün yeni ivmeler kazanarak gelişmektedir. Halkımızın AKP sömürgeciliğine karşı tam bir psikolojik, siyasi ve ulusal kopuşu geliştirerek süreçte daha kararlı rol oynamasıyla birlikte gerçek bir devrimci halk savaşını geliştireceğimiz kesindir. Bu amaçla hareketimizin yönetiminin tüm halkımıza yönelik geliştirdiği Devlet dairelerinde Türkçe konuşmayın, Asimilasyon kurumları olan okullara eğitime gitmeyin, Sömürgeci orduya askerlik yapmayın, Sömürgeci mahkemelere gitmeyin ve Vergi vermeyin çağrılarını oldukça güçlü bir biçimde pratikleştirerek geliştirmek tarihi bir görevdir. Devrimci halk savaşının gelişmesiyle TC sömürgeciliğinin iradesi kırılacak, bu temelde Önderliğimizin özgürlüğüyle birlikte, halkımızın özgürlüğü de gerçekleşecektir..."

"Yürütülen mücadeleyle siyasi ve askeri inisiyatif ele geçirilmiştir. Eğer ele geçirilen inisiyatif doğru değerlendirilirse uluslararası komplonun yeniden diriltilmesi ve başarı elde etmesi çok zordur. Özgürlük Hareketinin sonuç alması çok büyük bir olasılık haline gelmiştir. Bunun sonucunu belirleyecek olan kadronun görev ve sorumluluklarının hakkını zamanında ve eksiksiz vermesidir."

PKK'nın lider kadrolarından Cemil Bayık ise, Kürtlerin bugünkü eğitim sistemini reddetmeleri gerektiğini anlatan "Devletle bağları koparmak" başlıklı yazısında şöyle diyordu:

"Kürtlerin gündemi sadece bu da olmamalıdır devletin idari, siyasi ve hukuki tüm kurumlarından kopmalıdır. Bu faşist ve soykırımcı sistemden bağı koparmalıdır. Türkiye demokratikleşmediği, Kürtlerin demokratik özerkliğini kabul etmediği müddetçe Kürtler de Türkiye'nin hukukunu, yasalarını kabul etmemelidir. Kendi demokratik kurumlaşmasını gerçekleştirerek kendi siyasi,

idari, sosyal, kültürel, ekonomik sistemini kurmalıdır."

Demir'in, yaşanan AG ve ÖO eylemini değerlendirirken düştüğü hata, bu olaya Türkiye ve Türkiye Kürdistanı ile sınırlanmış bir çerçevede yaklaşmasından, deyim yerindeyse "milliyetçi bir yaklaşım" sergilemesinden, PKK/ KCK tutsaklarının bu eyleminin esas ve gerçek hedefinin, hükümetten birtakım haklar koparmak olduğunu sanmasından kaynaklanıyor. Ben açıklanmış olan meşru taleplerin bu eylemin esas ve gerçek hedefi olmadığını ve ancak ikincil ya da üçüncül bir önem taşıdığını düşünüyorum. (3) Neredeyse tükenmiş Türkiye devrimci hareketi açısından ve Türkiye ve Türkiye Kürdistanı ölçeğinde ele alındığında yanlış gözüken/ olan bir taktik, önüne daha ileri hedefler koymuş bir PKK açısından ve Ortadoğu ölçeğinde ele alındığında pekala doğru olabilir. Bu son eylemde de durum budur. Yüzlerce ve hatta binlerce tutsağın ölüm riskiyle karşı karşıya gelmesi ve/ ya da bu eylemden kalıcı fiziksel ve zihinsel sakatlıklarla çıkması elbette onlar ve aileleri için çok önemli bir trajedi olacaktır. Ama PKK, hem kendi hedefleri açısından böyle bir bedeli ödemeyi göze alabilecek konumdadır hem de bu çarpışmadan siyasal açıdan da kazançlı çıkabilecek konumda. (Her halükarda, böylesi bir trajedinin siyasal ve insani faturasını öncelikle Türk gericiliği ödemek zorunda kalacak, izlediği uzlaşmaz ve saldırgan politikaları nedeniyle yaşanabilecek kayıpların esas sorumlusu olarak damgalanacaktır.) Bu bakımdan Türkiyeli devrimci tutsakların 2000-2007 ÖO eylemi, PKK/ KCK tutsaklarının 2012 AG ve ÖO eylemiyle karşılaştırılamaz. Birincisi ana gövdesi cezaevlerinde bulunan ve kitle desteği ve yedek güçleri çok zayıf olan Türkiye devrimci hareketinin bir çaresizlik ruh hali içinde gerçekleştirdiği bir "öncü savaşı"ydı. Objektif olarak bu eylem Türkiye devrimci hareketinin siyasal ve örgütsel intiharı anlamına geliyordu ve ne yazık ki öyle de oldu. İkincisi ise çok farklıdır PKK, Türkiye devrimci hareketi ile karşılaştırılamayacak kadar büyük bir kadro stoğuna sahip olmakla kalmamakta, çok önemli bir kitle tabanına, savaşta sınanmış ve deneyimli bir gerilla kuvvetine, Batı Avrupa'da örgütlü bir diasporaya, Suriye, Irak ve İran Kürtleri arasında küçümsenmeyecek bir desteğe ve Kandil ve Suriye Kürdistanı gibi güçlü mevzilere vb. sahip bulunmaktadır. Dolayısıyla, Türk gericiliği ile Kürt ulusal hareketi arasındaki bu siyasal çarpışmayı birincisinin yitirdiğini şimdiden söyleyebiliriz.

DİPNOTLAR

(1) Prof. Grover Furr, The Georgian Times'a verdiği ve 19 Ekim 2010'da bu

gazetede yayımlanan bir mülakatta bu konuda şu aydınlatıcı bilgileri sunuyor:

SSCB'ndeki Kollektivizasyon Çok Sayıda Avrupalı'nın Yaşamını Kurtardı
The Georgian Times, 19 Ekim 2010

Ben, uzun süredir kolektivizasyon ve kıtlık (Holodomor) konularına ilgi duymaktayım.

Ben yıllardır, Sovyetler'deki kıtlıklar konusunda dünyanın en iyi araştırmacısı olan West Virginia Üniversitesi profesörü Dr. Mark Tauger ile iletişim halindeyim. Ne anti-komünist ve ne de pro-Stalin ya da pro-komünist olan Tauger, diğer araştırmacılardan farklı olarak tümüyle objektif bir araştırmacıdır. O sadece gerçeği keşfetmeye çalışmaktadır.

Tauger'e göre Rusya tarihinde, yaklaşık her iki ya da üç yılda bir olmak üzere yüzlerce kıtlık yaşanmıştır. 1920-21'de, 1924'de, 1927'de ve 1928'de de ciddi kıtlıklar yaşandı.

G. Times: Neden bazı tarihçiler kolektivizasyonun ve sınıflaşmanın Stalin'in ve Bolşeviklerin en büyük hataları olduğunu düşünüyorlar?

G. Furr: Tauger 2001'de, 1928 kıtlığı üzerine, Tahıl krizi mi yoksa kıtlık mı? başlıklı bir makale yayımladı. 1920-21 yıllarının Volga kıtlığını kısmen, yaşanan acıları gözler önüne seren dehşet verici fotoğraflar çekmiş olan Nansen yardım komisyonundan ötürü iyi biliyoruz. Ancak, 1924 ve 1927-28 kıtlıkları büyük ölçüde görmezden gelindi. Görmezden gelmedikleri durumlarda anti-komünist araştırmacılar bunların kıtlık olduğunu reddediyor ve onları bölgesel ve yerel sorunlar olarak adlandırıyorlar.

Onlar, Rusya'da büyük ya da küçük boyutlarda kıtlıkların çok sık meydana geldiği olgusunu gizlemek için böyle davranıyorlar. Anti-komünist yazarlar insanları, böylesi kıtlıkların kolektivizasyona kadar olan dönemde seyrek olduğuna inandırmaya çalışırlar. Fakat aslında, kıtlıklar yaygındı ve kolektivizasyon esas itibarıyla, durmadan yinelenen bu sorunu çözme girişimiydi.

Churchill, İkinci Dünya Savaşı dönemi anılarını anlattığı Hinge of Fate adlı kitabında yer alan ünlü bir pasajda Stalin'in ellerini havaya kaldırarak şu

sözleri söylediğini aktarır:

On milyon. Korkunç bir şeydi. Dört yıl sürdü. Periyodik kıtlıklardan sakınmak için toprağı traktörlerle sürebilmek mutlak bir gereklilikti.

Churchill bu ciltleri yıllarca sonra yazdı ve o sıralar belleğı büyük olasılıkla kusursuz olmaktan uzaktı. Fakat hiç kimse Churchill'in periyodik kıtlıklardan sakınmaya ilişkin bu pasajı uydurduğunu ileri sürmedi. Gerçekten de, bu (Churchill'in kıtlıklar hakkında söyledikleri- G. A.) doğrudu.

Tauger halihazırda, daha eski tarihlerde meydana gelen kıtlıklar üzerinde çalışıyor.

Dolayısıyla, sınılaşmeyi finanse etmek için gerçekten de zorunlu olmakla birlikte, kollektivizasyona sadece bu amaçla girişilmemişti. O, çok sayıda insanın yaşamını yitirmesine yol açan periyodik kıtlıklara son vermek için de zorunluydu.

Ve 1932-33 kıtlığı, temel nedeni savaşın yol açtığı devasa yıkım olan 1946-47 savaş sonrası kıtlığı sayılmazsa, son kıtlık oldu. 1932-33 kıtlığı tartışmalarında bu olgu hep gözlerden saklanır.

Kollektivizasyon tabii ki ölümlere yol açtı! Bunu hiç kimse yadsımadığı gibi ben de yadsımıyorum.

Kollektivizasyona gitmemek de ölümlere yol açacaktı. Statüko, kıtlıklar nedeniyle ölümlere yol açıyordu Yeni Ekonomik Politikayı (=NEP) sürdürmek de kıtlık kaynaklı ölümlere yol açacaktı.

Demek ki, eldeki bütün seçenekler ölümlere yol açacaktı. Bu konuya iki tarzda yaklaşılabilir: Birincisi-kimler ölecekti? Ve ikincisi ne kadar insan ölecekti?

Kollektivizasyon, köylere egemen olan zengin köylüleri (kulak) hedef alıyordu. Statüko esas dikkati, en yoksulların çektiğı acı üzerine yoğunlaştırıyor. Statüko, yoksullara karşı zenginleri gözetiyordu. Kollektivizasyon, zenginlere karşı yoksulları gözett. Aslına bakılırsa, yiyecek maddelerini satın alıp daha sonra fiyatları yükseltebildikleri için zenginler kıtlıklar sırasında daha da zenginleşiyorlardı.

Kollektivizasyon olmasaydı kaç kişi ölürdü? Burada bir sürü olasılık var. İşte bir tanesi. Savaş Bolşevikler, Avrupa devletlerinin içinde yer aldığı ve belki Japonya'nın da katılacağı şu ya da bu bağlaşmanın er ya da geç SSCB'ni işgal edeceğini düşünüyorlardı. Bu aynen gerçekleşti.

Kollektivizasyon sayesinde sınaileşme sağlandı. Sınaileşme olmaksızın SSCB modern bir ordu kuramazdı.

Beklentilere uygun olarak, tümüyle masum 28 milyon Sovyet yurttaşını öldüren Naziler neredeyse SSCB'ni ele geçireceklerdi.

(2) Abdullah Öcalan, yakalanmasının ardından Mayıs-Haziran 1999'da Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde yapılan yargılaması için hazırladığı Savunma ve Esasa İlişkin Savunma adlı metinlerde artık şiddetin Türkiye'nin gündeminden kalktığını, Türkiye'nin, sözde barış ve sözde demokratik birlik yoluyla Kürt sorununu çözmesi hlinde, PKK'nın olanaklarının Türk devletinin hizmetine gireceğini, böylelikle Türkiye'nin bölgede güçlü ve lider bir ülke hline geleceğini ve çevre ülkelere "meşru" müdahale yapma hakkını elde edeceğini vb. ileri sürerken şöyle diyordu:

Cumhuriyet tarihinin bu en zor sorunu çözümlendiğinde Türkiye'nin iç barışından aldığı güçle bölgede lider bir ülke olarak hamle gücüne kavuşacağı kesindir. Ortadoğu'da liderlik dönemi Orta Asya'dan Balkanlar ve Kafkaslara kadar etkili olma anlamına gelecektir. Demokratik sistemin çözüm gücü, başta barış olmak üzere, birçok çelişki ve sorun olan bu bölgelere haklı bir müdahale ve desteğin verilmesi ve istenmesine de yol açacaktır. (Savunma)

(3) PKK'nın cezaevlerinde açlık grevleri yapılmasına uzun bir süredir uzak ve mesafeli durmuş olması ve 2000-2007 AG ve ÖO eylemine hiçbir biçimde destek vermemiş olması da bu vargımı güçlendiriyor. A. Öcalan, Özgür Halk dergisinin 113. sayısında bu konudaki görüşlerini açıklarken şunları söylemişti: "Cezaevleri ile ilgili şunu söylemek istiyorum. Temel hedef ölmek veya öldürmek değildir.

Farkımızı cezaevlerinde ortaya koyduk. İyi oldu... Cezaevindeki olaylar tutarlı devrimci direniş değildir. () Bir F'Tipi için bu kadar insanın yakılmasının etik değerlerle, vicdanla, insanlıkla alakası yoktur. En ağır F'Tipini ben yaşıyorum. () Ben burada F'Tipini teşvik ediyorum, onaylıyorum şeklinde anlaşılmasın. Ama insan yaşamı en değerlidir. İlk önce ona saygı gösterilsin. Bunlar ortaçağda, engizisyon dönemlerinde dahi görülmemiştir. İlkel bir yaklaşımdır. Sol kendine gelmeli, devrimciler akıllı olmalı.

Bu eylemler demokratikleşme çabasının önüne set çekmek isteyen güçlerdir.

Bariř ve demokراسiyi istemeyen glerin ekmeđine doğrudan veya dolaylı yađ sürmüřlerdir."

12-13 Kasım 2012
Geniřletilmiř versiyon, 17 Kasım 2012